

Column van Lars Oostveen

TROTS

Sinds 1 april ben ik volwaardig lid van de leukste en duurste club van Nederland, de Tennis Club Kattenlaan en dat voelt gewoon goed.

Ik leer niet alleen leuke, nieuwe mensen kennen, maar ook nieuwe woorden. Van al die nieuwe en vaak technische woorden, is het meeste nuttige woord toch wel 'her-intreder'...

Want ja, ik ben een her-intreder, dat wist ik zelf niet. Ik heb geprobeerd het te ontkennen, maar het is echt zo. Ook ik heb vroeger weleens tegen een balletje geslagen in mijn geboortedorp Heiloo. Zonder al teveel talent of succes. Maar vanaf nu ben ik niet zomaar iemand die tennist, maar ik ben her-ingetreden. Dus ik heb het vuurtje weer aangewakkerd dat bijna uit was. Je zou bijvoorbeeld als je na een langere periode de draad weer oppikt met je ex en besluit weer samen te gaan wonen, kunnen zeggen: wij zijn beide her-intreders. Kijk, dat scheidt een band.

Kattenlaan duur? Ach, wat is duur? Vaak sta ik aan 'gewone mensen', die dus niet tennissen, uit te leggen dat ik weliswaar een godsvermogen betaal voor een lidmaatschap van pak hem beet 6 maanden, om tegen een balletje aan te slaan. Maarrrr zeg ik dan: het is gezellig, je staat midden in het prachtige Vondelpark, het is goed voor je lichaam, goed voor de geest, je kan zelfs bij ons in de regen tennissen met die speciale ondergrond, het all-weather smash court.....Kijk dan zijn ze meteen verkocht. Nou, ok sommige kijken me een tikje verward aan. Maar toch.

Oh ja, voeg ik er dan nog aan toe, er is nog een voordeel als je zoveel contributie betaalt: dan MOET je wel gewoon gaan, anders haal je het er niet uit (deze reden vind ik zelf best geinig).

Veel mensen denken dat het een superchique bedoening is bij 'ons clubje'. Maar niets is minder waar. Het is juist lekker knus, huiselijk, oldskool, een beetje jaren '70-'80, zelfs een tikje armoedig. Eerlijk is eerlijk, het opknappen en opstrakken van het tennisparkmeubilair is niet de sterkste kant van de Club.

Zijn het niet de lijnen die inmiddels nauwelijks nog zichtbaar zijn, of die kapotte half afgebroken geelrode draaidingen waar je de games mee telt (is daar geen woord voor?), dan wel de bankjes die zó afgebladerd zijn dat zelfs de zwervers de voorkeur geven aan de bankjes elders in het Vondelpark.

Nee, chic kan je het niet noemen. Maar wel gezellig.

En dus zijn wij de gezelligste en de duurste. Met gepaste trots.

Tot speels.

Lars Oostveen

P.S. graag interessante tennisvocabulaire naar larsoostveen@yahoo.com